

22 d'agost: LA MARE DE DÉU, REINA DE CEL I TERRA

«Qui sóc jo perquè la mare del meu Senyor em vingui a visitar?» (Elisabet a Maria, Lc 1,43).

«Oh Déu, vós que constituíreu la Mare del vostre Fill com a Mare i Reina nostra, feu que, ajudats amb la seva intercessió, aconseguim en el Regne celestial la glòria que pertoca als vostres fills. Per Nostre Senyor Jesucrist» (Col·lecta).

- «La solemnitat de l'Assumpció es prolonga joiosament en la celebració de la memòria de la Mare de Déu Reina, que se celebra vuit després i en la qual contemplem Aquella que, asseguda al costat del Rei dels segles, resplendeix com a Reina i intercedeix com a Mare» (Papa Pau VI, *Marialis cultus*, 02.02.1974).
- «La Verge... fou assumpta a la glòria celestial en cos i ànima, i el Senyor l'exalçà com a Reina de l'univers a fi d'ésser més plenament conforme al seu Fill, Senyor dels qui regnen (cf. Ap 19,16) i vencedor del pecat i de la mort» (Constitució *Lumen Gentium* 59, Concili Vaticà II).
- La celebració de la Mare de Déu Reina és un paral·lel de la solemnitat de Crist Rei; com ho és la del Cor Immaculat de Maria de la del Sagrat Cor de Jesús. Instituída l'any 1955, se celebrava el 31 de maig; la nova data d'avui acosta més la reialesa de la Mare de Déu a la seva Assumpció o glorificació del 15 d'agost.
- La humil noia de Natzaret, que es va definir com "l'esclava del Senyor", és Reina pel seu amor, per la seva fidelitat, per la seva entrega a la voluntat del Pare. D'aquí que el poble cristià, d'una manera especial des de l'Edat Mitjana, invoqués Maria com a "Reina i Mare de misericòrdia", com a expressió de la seva confiança en ella. Maria, assumpta al cel, en comunió total amb Déu, roman atenta amorosament al camí de cadascun dels seus fills a la terra.

HISTÒRIA DE L'ADVOCACIÓ: MARIA, REINA

- «La Verge... fou assumpta a la glòria celestial en cos i ànima, i el Senyor l'exalçà com a Reina de l'univers a fi d'ésser més plenament conforme al seu Fill, Senyor dels qui regnen (cf. Ap 19,16) i vencedor del pecat i de la mort» (Constitució *Lumen Gentium* 59, Concili Vaticà II).
- En algunes iconografies antigues apareix Maria com a reina al costat del Crist Pantocràtor. Moltes antífones i himnes de l'Edat Mitjana també ho reflecteixen.
- Amb la reforma del calendari es va escollir una data més propera a l'Assumpció, la festa mariana per excel·lència. El títol de reina, però, ja és atribuït a Maria per la tradició cristiana si més no des de començaments del segle IV. Maria és mare, però també reina, perquè la seva protecció sigui plena i total. En un himne de vespres li demanem: «Afeixugats per tants de crims / venim a vós, Reina del cel, / i, confiant, us demanem / que ens ajudeu en nostres prec»
- ✓ **295-373:** Pseudo-Atanasi: "Hem de creure que aquella que va infantar el Crist és amb tota veritat i propietat Reina i Senyora i Mare de Déu" i ho fonamenta en la maternitat divina, car és patent que "et calia, com a Mare de Déu, que fossis celebrada Reina i Senyora i Sobirana; perquè el qui de Tu va néixer és Rei i Senyor i Déu Sobirà" (*Sermo in Annuntiationem*).
- ✓ **306-373:** St. Efreem és el primer Pare que presenta un argument sobre la reialesa de Maria. Afirmar que Maria és "la Senyora de tots, després de la Trinitat", i ho explica dient que a

Crist, la humanitat li ve dels homes, el seu sacerdocí deriva de Melquisedec i el Regne l'hereta de David. Per tant, això darrer requereix que Jesús entronqui amb David, no només pel seu pare legal Josep, sinó també per la seva Mare. Per això, Maria pertany al llinatge de David. A Maria la fa parlar així: «Que el cel em mantingui amb la seva abraçada, perquè se'm deu més honor que a ell; car el cel fou tan sols el teu tron, però no la teva mare. Quant més no s'haurà d'honorar i venerar la Mare del Rei que el seu tron!» (Himne 19). I ell prega a Maria: «... Verge augusta i madona, Reina, Senyora, protegiu-me sota les vostres ales, guardeu-me, per tal que no se'n gloriï contra mi Satanàs, que sembla ruïna, ni triomfi contra mi el maleït enemic» (Orat. ad Ssmam. Dei Matrem).

- ✓ **331/345-420:** Sant Jeroni en explicar l'etimologia de Maria, diu que «en llengua siríaca vol dir Senyora».
- ✓ **~380-450:** Sant Pere Crisòleg afirma que «el nom hebreu de Maria es tradueix per 'domina' (Senyora): l'àngel li dóna el títol de Senyora per tal que la Mare del Dominador es vegi lliure del temor servil» (Sermo 142).
- ✓ **607-667:** Sant Ildefons de Toledo ofereix els textos més clars sobre aquest privilegi: «Tu ets la meua Sobirana, perquè vas ser l'esclava del Senyor... Com a prova del meu servei a Déu desitjo que Maria regni sobre mi» (De virginit. Perpe. B. M.V., PL 96, 105.107).
- ✓ **Segle VIII:** Hi ha un clamor de lloances a Maria Reina: alguns autors recullen tota la doctrina anterior, la sistematitzen i li donen cert rigor teològic, fonamentant aquesta prerrogativa en la maternitat divina i en l'associació de Maria amb l'obra de la Redempció.
- ✓ **~650-740:** Sant Andreu de Creta: «Oh benaurada, tres vegades Sobirana Mare de Déu». La triple reialesa és per ser descendent de David, per ser Reina de la humanitat i per la seva exaltació celestial.
- ✓ **~676-749:** Sant Joan Damascè és el Pare que ofereix una doctrina més elaborada sobre aquest privilegi; n'exposa els fonaments teològics i n'enuncia el contingut, sintetitzant així tota la tradició oriental. Afirma que Maria «és Sobirana de tot el que existeix de masculí i de femení, celestial i terrenal, per ser la Mare de qui és Senyor de totes les coses» (Laudatio S. Barbara mart.).
- ✓ **Segle IX:** S'afegeix la lletania "Reina i Mare de Misericòrdia" a les Lletanies Lauretanes.
- ✓ **1090-1157:** Sant Bernat: «L'honor de la Reina requereix solament veracitat. A la Verge reial, no li cal cap fals honor, proveïda com és de tants títols veritables d'honor i adornada amb la corona de tantes glòries» (Epist., CLXXIV, 2 / PL 182, col. 333).
- ✓ **1110-1159:** Sant Amadeu de Lausana: «Era adient que la Mare Verge, primer regnés a la terra per acabar, així, rebent la glòria del cel; calia que Déu l'enriquís de gràcies en aquest món perquè ella penetrés al cel amb plenitud de santedat» (Homilia 7).
- ✓ **Segle XVI:** Amb la reforma protestant s'intensifica l'estudi de les bases teològiques, posant com a fonament de la reialesa de Maria, la maternitat divina i la seva cooperació a la Redempció.
- ✓ **Segle XX:** És el segle de la Reialesa de Maria.
- ✓ **1900:** En el Congrés de Lió es proposa que després de la consagració del món al Cor de Jesús es proclamí Maria com a Reina de l'Univers i que s'institueixi la festivitat de "Santa Maria Reina".
- ✓ **1933:** Sorgeix a Roma el moviment 'pro Regalitate Mariæ' amb el suport de les Filles de Maria de la parròquia de St. Camil que presentarà a Pius XII, l'any 1946, quatre volums amb peticions de la festa litúrgica "Santa Maria Reina".
- ✓ **1954:** Pius XII promulga l'encíclica "**Ad cæli Regnam**", per mitjà de la qual constitueix la festa de Maria Reina: «Després de madures i ponderades reflexions... amb la Nostra Autoritat Apostòlica decretem i instituïm la festa de Maria Reina... I manem que en aquest

dia es renovi la consagració del gènere humà a l'Immaculat Cor de la benaurada Verge Maria» (n. 20).

- ✓ **1955:** S'institueix la festa, que se celebra el 31 de maig per cloure el mes de Maria.
- ✓ **Reforma després del Concili Vaticà II:** Es canvia la data al 22 d'agost: per acostar més la reialesa de la Mare de Déu a la seva Assumpció o glorificació el 15 d'agost.

Sant Antoni Maria Claret (1807-1870) i Maria Reina

► «En aquests mateixos anys de la meua infantesa i joventut professava una devoció cordialíssima a Maria Santíssima. Tant de bo que tingués ara la devoció de llavors! Servint-me de la comparança de Rodríguez, sóc com aquells criats vells de les cases importants, que gairebé no serveixen per a res, que són com unes andròmines inútils, que els tenen a casa més per compassió i caritat que no pas pel servei que fan. Així sóc jo en el servei de la **Reina de cel i terra**: m'aguanta per pura caritat i misericòrdia, i perquè es vegi que és la pura veritat, sense la més petita exageració, per a confusió meua referiré el que feia en obsequi de Maria Santíssima» (Autobiografia 43).

► «¡Oh Maria Santíssima, concebuda sense màcula original, Verge i Mare del Fill de Déu viu, **Reina i Emperadriu de cel i terra**! Ja que sou Mare de pietat i misericòrdia, digneu-vos girar aquests ulls vostres tendres i compassius envers aquest infeliç exiliat en aquesta vall de llàgrimes, angoixes i misèries, que, desgraciat i tot, té la bona sort de ser fill vostre. ¡Oh Mare meua, com us estimo! Com us aprecio! ¡Oh, com és de gran la confiança que tinc en Vós que em donareu la perseverança en el vostre sant servei i la gràcia final!» (Autobiografia 154).

► «Una altra oració.— ¡Oh Immaculada Verge i Mare de Déu, **Reina** i Senyora de la gràcia! Digneu-vos per caritat donar una compassiva mirada sobre aquest món perdut. Repareu com tothom ha abandonat el camí que es va dignar ensenyar-los el vostre santíssim Fill; s'han oblidat de les seves santes lleis i s'han pervertit tant que pot dir-se: Non est qui faciat bonum, non est usque ad unum. S'ha extingit en ells la santa virtut de la fe, de manera que amb prou feines n'hi ha sobre la terra. Ai! Extingida aquesta llum divina, tot és fosc i tenebres, i no saben on van a parar. Van, tanmateix, apilotats i tot de pressa per l'ample camí que els condueix a l'eterna perdició» (Autobiografia 157).

► «Vós sou **Reina dels Àngels**. Maneu-los, Mare meua, que vinguin al meu socors. Vós coneixeu prou bé la meua feblesa i les forces dels meus enemics. Vós sou **Reina dels Sants**. Maneu-los que preguin per mi, i digueu-los que la victòria i el triomf que es reportarà serà per a major glòria de Déu i salvació dels germans. Reprimiu, Senyora, amb la vostra humilitat, la supèrbia de Llucifer i els seus sequaços, que tenen la gosadia d'usurpar les ànimes redimides amb la sang de Jesús, Fill de les vostres entranyes virginals» (Autobiografia 272).

LA CORONACIÓ DE MARIA

Lo Criador del Cel i de la terra
los demanà un present de nuviatge,
per sa Mare Santíssima, lo dia
de sa pujada al trono de la Glòria.

-Jo seré un tapí –digué la lluna.
Respongué el sol: -Jo de mos raigs finíssims,

en lo teler dels dies i les hores,
ab serrells d'or li teixiré una túnica.
Digué la Via Làctia: -Una faixa
jo tinc: si us plau, la hi donaré per cingol.
Lo firmament: -Jo per mantell li dono
lo més blau i més ric de mos domassos-
-Mes perles heus aquí –diu la mar fonda-,
si sembrar-lo voleu de llentiquetes.
Nosaltres, cornades de celístia,
-responen les estrelles-, teixirem-li
a son front lluminós una corona.
Les verges afegiren: -Les poncelles
voldríem ser d'aqueixa Rosa mística.
Los profetes de l'arpa i del psalteri:
-¡Oh, si ens volgués per trobadors! –exclamen.
Lo rossinyol: -¡Oh, si em volgués per músic!
-Jo li vull fer de ceptre –diu lo lliri.
-Jo –diu l'aurora-, li faré de trono.
L'Arcàngel diu: -Jo li faré de patge.

Mudes callen les veus de la natura,
i, sobre el cel dels Querubins flamígers,
en lo Sancta sanctorum de l'Empiri,
deixa's sentir més divinal col·lotge:
Lo Fill digué: -Jo la prendré per Mare.
Lo Pare Etern: -Jo la prendré per Filla.
I diu l'Esperit Sant: -Jo, per Esposa.
Li dóna après la Trinitat augusta
per dot lo cel i per escriu la terra.

Jacint Verdaguer (1845-1902),
Lo Roser de tot l'any, dia 15 d'agost